

Презъ пролѣтъта на последната година почнаха да се носятъ смѣтни, лоши слухове за фронта и за вътрешността. Нѣкакви бързи, недовѣдени, но вѣроятни новини за предателство, за непокорство, за отказъ на реквизиции... Четвърта година вече се воюваше — и вие знаете какъ! — страната бѣше изгребана до дъно — нѣмаше нищо чудно, че тия слухове можеха да бждатъ вѣрни. Скоро и по нашитѣ мѣста станаха неприятни случки: нѣколко мандри, организирани за войската, бѣха изпотрошени и разграбени отъ тѣлпи жени. Бѣха известнитѣ женски бунтове въ оня край. Разбира се, нищо добро нѣмаше въ това, и следъ седмица всичко бѣ потушено, почнаха се арести, следствия, дѣла. И въ края на септемврий, единъ съставъ отъ нашия съдъ, въ който влизахъ и азъ, като прокуроръ, заедно съ нѣколко цивилни адвокати отъ града, заминахме за едно отъ голѣмитѣ села, дето, като въ по-централно мѣсто, щѣха да се разглеждатъ три отъ образуванитѣ дѣла. Обвиняемитѣ бѣха само жени — трийсетина на брой. Имаше и толкова свидетели. Единъ единственъ мъжъ минаваше и презъ